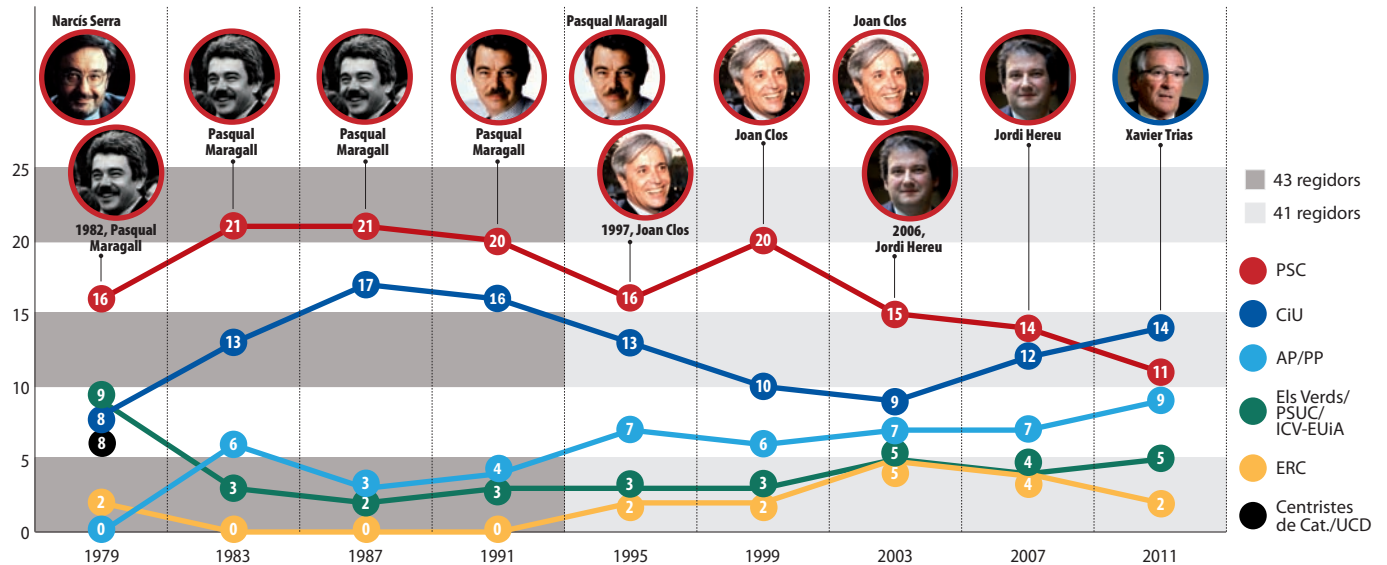

Ajuntament de Barcelona 1979-2011

Nombre de regidors i alcaldes

→ el PP, que va poder governar a canvi amb el suport de CiU a Castelldefels i Badalona, i va posar un peu a la Diputació de Barcelona, tot i que un any i mig després el pacte en aquesta institució es va trencar.

Dos mons diferents

La batalla per Barcelona serà, segons els sondeigs, un combat a dos, entre Xavier Trias i Ada Colau, dues ideologies, dos estils i dues trajectòries totalment diferents. També les campanyes són diferents, si bé els temes exposats són els tòpics i necessaris en una ciutat: model econòmic, habitatge, turisme, despesa social, impostos, etc. Barcelona en Comú ha apostat pel ganxo de Pablo Iglesias –incloent-hi els insults a Trias i el Govern de Catalunya, a qui Colau i Iglesias van titllar de “gentuza” i “mafia”–, mentre que CiU recorre al president de la Generalitat i a actes més reposats i sense insults a d’altres candidats. Però per molt diferents que siguin els mons de Trias i Colau, hi ha alguna cosa que els uneix. Tots dos van

decidir desvincular el 24M del procés sobiranista. Colau va dir que havia votat Sí-Sí a la consulta del 9N, però que hi ha qüestions més importants sobre la taula que la independència, i Trias va explicitar la seva voluntat de no entrar en aquest terreny durant la campanya, i és més, no va voler participar en un acte de l’ANC en favor dels ajuntaments sobiranistes.

La voluntat dels dos màxims favorits, no podrà evitar que els resultats del 24 de maig s’interpretin en clau del 27S. Si CiU+ERC+CUP no sumen una majoria clara, encara que no pactin a l’Ajuntament, l’unionisme se sentirà victoriós perquè significarà que la capital de Catalunya rebutja la devira sobiranista d’Artur Mas. I si resulta que aquests tres partits tenen majoria, el sobiranisme respirarà tranquil uns quants mesos, perquè *perdre* Barcelona seria un cop dur per als anhels sobiranistes. La capital de Catalunya és el gran actiu del país per projectar-se al món, tant des del punt de vista econòmic com polític, i la representativitat i influència d’un

alcalde de Barcelona va molt més enllà de la de qualsevol altra ciutat catalana.

Serà justament aquesta lectura dels resultats en clau del 27S la que complicarà encara més l’aritmètica dels pactes postelectorals. Qualsevol moviment de qualsevol partit serà interpretat com un posicionament en l’eix unionista o independentista. Per a ERC i la CUP, en aquest sentit no hi haurà problema. Per al PSC, el PP i C’s, tampoc. Però per a Barcelona en Comú serà un paperot tant si van a un cantó del ring com a l’altre. I encara més, els partits que concorren a les eleccions amb la bandera de l’esquerra i el xoc amb CiU per les retallades de l’executiu d’Artur Mas –PSC, Barcelona en Comú i CUP– i amb un PP impulsor de la reforma laboral hauran d’afegir una derivada més als seus càlculs per combinar sigles.

El 24 de maig se sabrà qui ha guanyat el primer assalt a Barcelona, si Trias o Colau. Però a partir d’aquella nit començarà el ball per buscar parella, trio o qui sap què per trobar una fórmula de govern no massa estrambòtica. •